

למחרת מתחילים שמונת ימי טומאה נוספים.

ונמצא, שבמשך ארבעים ושמונה יום היתה מותרת לשמש:

בשבעה מתוך שמונת הימים הטהורים הראשונים.

בשבעה מתוך שמונת הימים הטהורים השניים.

וביום אחד מתוך שמונת הימים הטהורים השלישיים.

ומקשה הגמרא: הרי ארביסר הווי?

וסבר המקשה שאינה מותרת לשמש ביום האחרון של שמונת הימים הטהורים השלישיים, משום שראיית שמונת הימים הטמאים השלישיים התחילה בימי ח' ט' י' י"א לימי הזיבה והמשכה בימי א' ב' ג' ד' לימי הנדה, ונמצא שספירת ז' הנקיים התחילה ביום ה' לימי נדה ונמשכה בימי ו' ז' לימי הנדה וכן הלאה ביום ח' שהוא כבר מהימים הראויים לזיבה.

וסבר המקשה שאי אפשר למנות ז' נקיים של זבה בימי נדה, כאשר כבר ראתה בהם דם בתחילת ימי הנדה, על אף שימי הנדה שלאחריהם היו ימים נקיים. אלא, עליה לחכות עד שיחלו הימים הראויים לזיבה ואז להתחיל בספירת ז' הנקיים.

ומתרצת הגמרא: אמר רב אדא בר יצחק: זאת אומרת, ימי נדתה שאין רואה בהן, עולין לספירת ז' נקיים לטהרה מטומאת זיבתה! ולפיכך על אף שספירת ז' הנקיים התחילו ביום החמישי לנדתה אחרי שכבר

ראתה בארבעת ימי הנידה הראשונים, בכל זאת יכולה למנות שבעה נקיים החל מהיום הששי לנדתה ולטהר עצמה ביום השמיני.

דאיבעיא להו:

ימי לידה, שהם ז' לזכר וי"ד לנקבה, שאינה ט-ב רואה בהם דם, מהו שיעלו לספירת זיבתה של שבעה נקיים?

ומדובר שילדה כשהיא זבה, ופסקה מיד לאחר הלידה מלראות דם, והספק הוא אם יכולה לספור את שבעת הנקיים של זבה בתוך ימי הטומאה של יולדת.

וזה דומה לספק שלנו בזבה האם יכולה לספור את שבעת הימים הנקיים בתוך ימי טומאת נידתה, כאשר אינה רואה בהם דם.

אמר רב כהנא: תא שמע ממה ששנינו בברייתא:

ראתה שנים ימים דם, בתוך י"א יום של ימי זיבתה, ולשלישי הפילה, אבל, ואינה יודעת מזה הפילה אם נפל או דבר שאינו נחשב ולד, הרי זו ספק זיבה ספק לידה.

שיש לפנינו ארבע אפשרויות: שביום השלישי היא,

א. הולידה ולד בלי לראות דם, ונמצא שטמאה משום יולדת ולא משום זבה. שהרי לא ראתה דם ג' ימים.

ב. לא הולידה ולד, אבל ראתה דם בפתיחת הרחם, ונמצא שהיא זבה ולא יולדת.

ג. ראתה דם בלידת ולד, ונמצא שהיא גם יולדת וגם זבה.